Romancer og Sange!

Weyse!

C. E. F. Weyse

ROMANCER OG SANGE.

Udgivne af Musikforeningen.

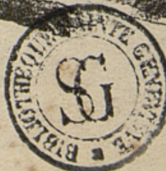
Förste Afdeling.

Og eied han ingen andre
Som nu til hans Grav forladte gaae
Mens Taaren ikke kan standse,
Dog Een sig nærmer som Faderlös
Og bringer barnlige Krandse,
Hvis Blade mildt over Graven ströes
Og det er den danske Romance

J. L. Heiberg.

KJÖBENHAVN
Forlagt af C.C. Lose's Bog- og Musikhandel
(F. Borchorst.)

Pris 3 Rdlr.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

Anna Elisabeth Koren

INDHOLD AF 1. BIND.

№ 1.

Andantino.

SANG.

PIANO.

dol.

p

1. De kla - re Bøl - ger rul - - led mod dunk - le Af - ten - lund, det
2. Da lød hans hul - de Stem - me, han nævn - te ømt mit Navn. O!

1. var saa tyst i Da - - len, høit fløi - ted Nat - ter - ga - - len; dens
2. sang han, lad din Læ - - be til min med Ild sig klæ - - be, og

1. re - ne To - ner lul - - led mig ind i Søv - nens Blund. Da
2. lad os al - ting glem - - me, sødt klyn - get Favn mod Favn! Da

cresc. *f* *dim.* *p*

1. drøm - te jeg at sku - - e for mig en Yng - ling staae; hans
2. sank jeg glad og ban - - ge med Skjæl - ven til hans Bryst; os

cresc. *mf*

1. bru - ne Lok - ker bøl - - ged, hans Aa - - syn ei de døl - - ged; i
2. fri - ske Løv om - snoe - - de, Vi - o - - ler rundt os groe - - de, og

p *p*

1. So - lens Ro - sen - lu - - - - e han mon - ne Ly - ren slaae.
2. Phi - - lo - me - les San - - - ge gjen - tog vor stum - me Lyst.

A. Oehlenschlæger.

mf *p*

№ 2.

Allegretto.

SANG.

1. A_mor! Bacchus!
2. A_mor! Vaarens
3. A_mor! i din

PIANO.

f *p*

1. kom_mer ned, sø_de, el_ske_li_ge Drenge!
2. bed_ste Lyst! mel_lem Ro_ser_ne du le_ger.
3. run_de Arm til vor Mund sig Dru_en klæ_be!

dolce.

1. mel_lem Vaa_rens Blomster_bed vin_ker E_der her de gyld_ _ne Stren_
2. Mun_tre Bac_chus! kom og kryst Dru_en i det ro_sen_krand_ _ste Bæ_
3. Blik mod Blik og Barm mod Barm, Læ_be tryk_ket sødt med Ild ____ til Læ_

mf *p*

1. ge, de gyld_ _ne Stren_ge.
2. ger, det ro_ _ senkrandste Bæ_ger!
3. be, med Ild ____ til Læ_be!

A. Oehlenschlæger.

mf *p* *f*

№ 3.

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

1. Skjøn Jom - fru! luk dit Vin - due op, her er din Hjer - tens -
2. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Lil - li - e - haand, har du mig reent for -
3. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Pur - pur-mund, jeg var saa æng - ste - lig

PIANO.

dolce.

1. kjær! Bleg Maa - nen stander paa Him - lens Blaa, mildt Nat - ter - ga - le - ne
2. ladt? Ak, fra den Tid, jeg sku - ed dig, bort - svinder al Ro og al
3. nys. Jeg blusser, og høit mit Hjer - te slaaer. Du, som har saaret, o

1. Tril - ler slaae. Skjøn Jom - fru! luk dit Vin - due op! din Hjer - tenskjær er
2. Søvn for mig. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Lil - li - e - haand, o lad mig faae den
3. læg mit Saar! Skjøn Jom - fru! ræk mig din Pur - purmund, giv mig et Ro - sen -

crescendo.

mf *p*

1. her.
2. fat!
3. kys.

A. Oehlenschlæger.

crescendo.

tr

f

p

crescendo.

No 4.

Andantino.

SANG.

1. Det blanke Sværd paa Væg _ gen hang, ung In_ger for Sværdet stod; tolv
2. Hun Sværdet greb og stirren_de stod i Maa_nens ble _ ge Skin; og

PIANO.

p

1. Slag i Bor _ gens Klokkeklang, da dryp _ ped Sværdet med Blod. Og drypper med Blod det
2. som nu Taarer faldt i dets Blod, klang Sukket i Nat _ _ tens Vind. Da brast om Armen det

mf

1. blan_ke Sværd, og farves dets Tun _ _ge rød, da ti_mes ung E_rik i far_lig Færd, og
2. \-rø_de Guld og faldt til Jor_den i _ tu. Ak! kal_der du mig til Gravens Muld? thi

1. er vel saa_ret og død! Af Angest mit Hjer_te be_spændes.
2. der er du vis _ se _ lig nu! Af Angest mit Hjer_te be_spændes.

A. Oehlenschlæger.

№ 5.

Allegro moderato.

PIANO

p *cresc.* *mf*

Andantino.

Der er en Øe i Li _ vet, dens ret_te Navn er Elskovs Øe, af stei_le Fjeld omgi _ vet, midt i den bit_tre Sø. Enhver, som hø_rer Ø_ens Fryd, sig ønsker derhen og i_ler derhen, men ven_der snart til_ba_ge med rev_ne Seil i_gjen.

f *pf* *p* *dim.*

Men

er man først der _ op _ _ pe, har o _ ver_vun_det Fjel_dets Iis, da bag de gol _ de

Top _ _ pe grønt smi _ ler Pa _ _ ra _ diis. Der fin _ der hver en Bei _ ler god i

kjø_lige Lund sin kjær_lige Mø; og Maa _ nensful _ de Lu _ _ e be _ straa _ ler Glæ_dens

Øe. Dog

i den skjøn _ _ ne Ha _ _ _ ve ved Flo _ _ den er en

Kir - - ke - gaard; saa man - - ge sjunk - ne Gra - - - ve med

sor - - te Kors der staaer. O sa - - lig Den, som

pf *p*

hvi - - ler der; han bleg - ne - de med sin Hjer - tens - tro. Sig

E - - vig - grønt og Ro - - - ser om de - res Gra - - ve

cresc. *pf* *dim* *p*

snoe. A. Oehlenschlæger.

dolce.

№ 6.

Poco Allegretto.

1. Tom-me-li- - - den var sig en Mand saa spæd, i
2. Tom-me-li- - - den sid-der i Tom-mel-tot, der
3. Der var stor Frygt o-ver al den Gaard, af
4. Og hvo, som ud-dra-ger den hu-le Tand, skal
5. Der var stor Fryd o-ver al den Gaard, Tomme-

1. Fin-ger-bøls Har-nisk var han klæd. Hans Hjelm var hvæl-vet og
2. mo-rer han sig saa jevnt og godt. Tomme-li- -den dra-ger paa
3. Tand- -værk leed den kon-ge-lig Maard. Svan-hvi-de sig hav-de saa
4. vor- -de Drot i det hal- -ve Land! Tomme-li-den sprang ind med
5. li- -den æg-ted den ve- -ne Maard. Prind-ses-sen ham pyn-ted med

1. hvid og reen, det var en ud - hu - let Kir - se - bær - steen, en
2. E - - ven - tyr, han vog en Flu - e, det fryg - te - lig' Dyr! Tomme -
3. li - den en Mund, den var et Kir - se - bær, rød og rund. De
4. Hjelm og Stang, hun mær - ked i Mun - den det knap en - gang. Af
5. Sin - dals - baand, hun bar ham til Kir - ken paa hvi - - den Haand, for -

1. Knap - - pe - naal var hans Land - se - stang, selv var han ik - kun en
2. li - - den dra - ger i frem - me - de Land, han svømmed sig o - ver en
3. Læ - - ger kom - me med skar - - pen Tang, den Kir - se - bær - mund var dem
4. Sad - len han ka - sted den fræk - - ke Gjæst; hun mær - - ked nep - pe det
5. ag - - te skal man just ei de Smaae, tidt naae de, hvor ei de

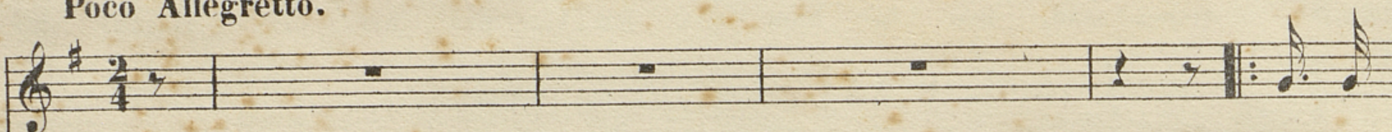
1. Tom - me lang.
2. Mel - ke - spand.
3. alt - for trang.
4. Land - se - fæst.
5. Sto - re kan naae!

A. Oehlenschläger.

№7.

Poco Allegretto.

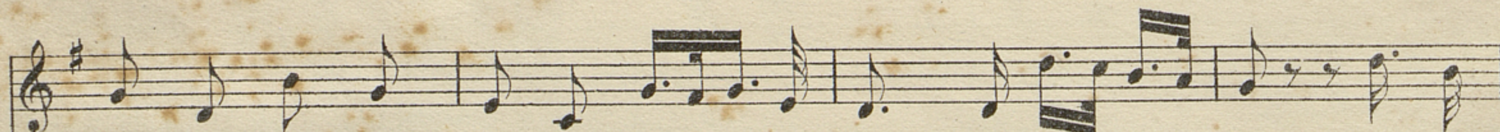
SANG.

1. Pi _ ben
2. Ban _ ge
3 Feig _ hed
4. Stær _ ke
5. Lad i

PIANO.

1. ly _ der, Trom _ men skral _ der, nu af _ sted til mun _ ter Dyst! kort kun
2. Sorg, og Frygt for Dø _ den, svin _ der ved Kar _ to _ vens Larm. Blus _ sen _
3. ved den la _ ve Hyt _ te æng _ ster med sit Hun _ de _ bjæf. Rask For _
4. Lø _ ver ei for _ sa _ ge, naar end Ti _ gre paa dem sprang. Hel _ teil
5. Dorskhed Bon _ de _ man _ den tær _ _ ske Kor _ net paa sin Lo; selv med

1. er den ra - ske Al - der, skynd dig, Lands-mand, før Du fal - der, lev dit
2. de, som Mor - gen - rø - den, staaer Sol - da - ten, spot - ter Dø-den! mø - der
3. andring! dag - ligt Byt - te! Staae bag Bu - sken, grøn - ne Skyt-te! lad din
4. bør i Dy - sten dra - ge, den, som Mag - ten har, skal ta - ge, det er
5. sølv-graa Haar i Pan-den hyl - der jeg Sol - da - ter - standen, og i

mf *p*

1. Liv med dob-belt Lyst, lev dit Liv med dob - belt Lyst.
2. Fa - ren med sin Barm, mø - der Fa - ren med sin Barm.
3. Rif - fel, sigt og træf! lad din Rif - fel, sigt og træf!
4. i Na - tu - rens Gang, det er i Na - tu - rens Gang.
5. Tel - tet vil jeg boe, og i Tel - tet vil jeg boe.

A. Oehlenschlæger.

f

mf *f*

№ 8.

Andante con moto.

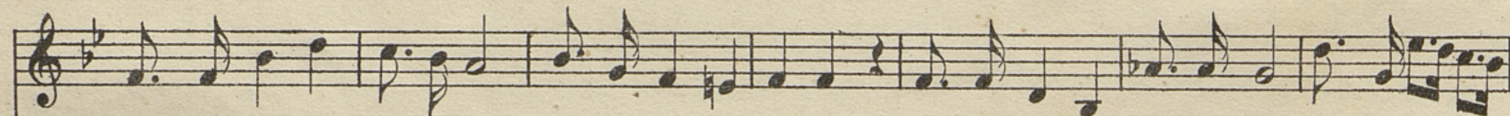
SANG.

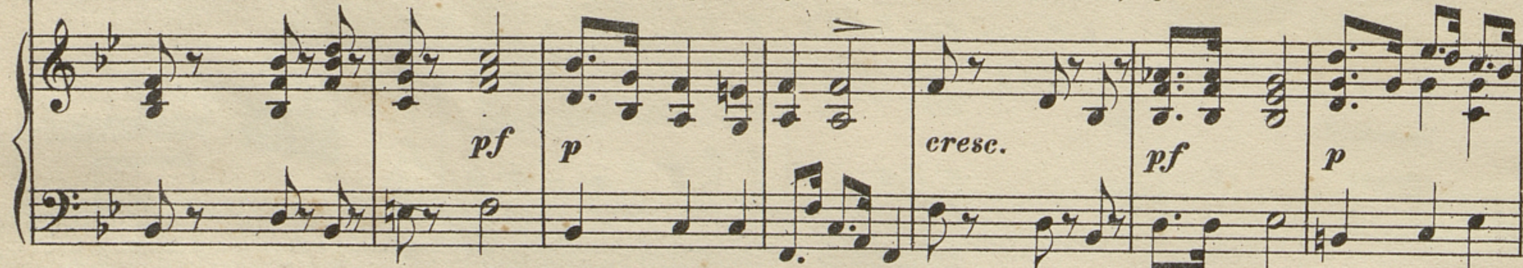
1. Vil du væ_re stærk og fri, præs de rø _ de Druer!
2. Kort kun er den grønne Vaar, Li_vets Ti _ mer i _ le;
3. Lær af Rosen i sin Lund pur_pur varm at fryde!
4. Fal_mer hen den skjønne Mø, som Du ny _ lig kyste;

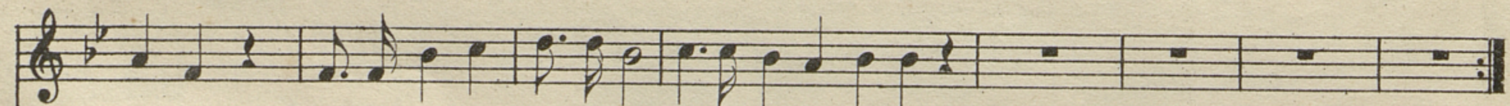
PIANO.

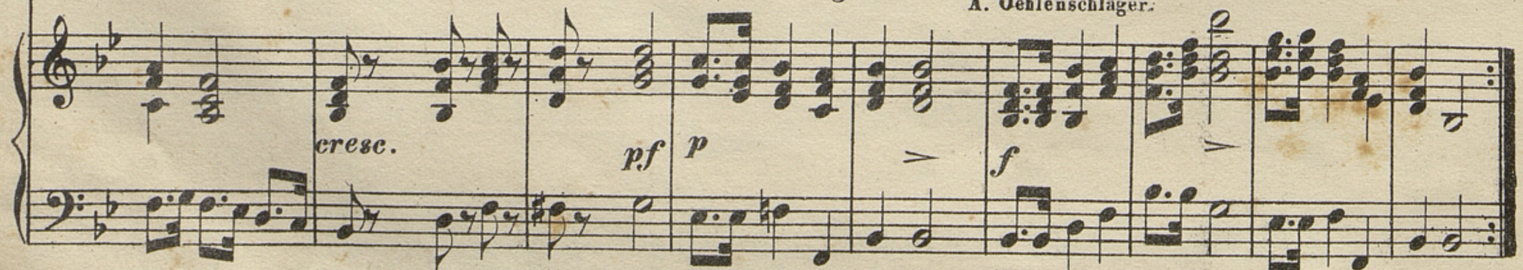
1. vil du staae For _ tu_na bi, nær din Ungdoms Lu_er! Fro til Kampen i _ le vi da, naar Fa_ren
2. snart den hvi_de Vinter spaaer om den lan_ge Hvi_le. Men selv un_der sølvgraae Haar rød kan Kinden
3. lær i Kampens raske Stund Fjendens Landse bry_de! In _ gen Pletpaa Jordens Rund reen ter u _ den
4. skal Du ei paa Verdens Øe længer dig for_ly_ste; Blomsten vis_ner, Kjød er Hø, Hø _et maaman

1. tru_er; hil_se paa vor Blomstersti Jomfru_er og Fruer.
2. smi_le, og hvor Bacchi Bæ_ger staaer, træffer Amors Pi_le.
3. Ly _ de; den er lyk_ke _ lig, som kun ret forstaaer at ny_de.
4. hø _ ste; eengang skal vi al _ le døe. Lad saa det dig trøste.

A. Oehlenschläger.

№ 9.

Allegretto.

PIANO.

1. Her sad de gam_le Fæ - dre ved bre - - den Bord, for Da_gens Fest at hæ - dre med
2. Det kun_stig skaarne Bæ - ger med Dru - - e - saft, som Hjer_tet ve - der - qvæ - ger, gav
3. Hvor er den gam_le Væl - de? mon Kraf - - ten døer? end staae de stær_ke Fjel - de saa
4. Mon jeg vel sør - ge skul - de, for her var skjønt? snart svinder Vintrens Kul - de for

1. Gam - - mens_ord. I Staal, som hal_ve Gu - der, med Blus paa Kind; fra far - ve_brændte
2. dob - - belt Kraft. Høit for de hul_de Ko - ner de Skjal - - de sang, og mel_lem Harpens
3. høit som før. Men læn - ge sank i Da - len de vis - - ne Løv; nu sør - ger Ridder -
4. Vaa - - rens Grønt. Hvi klyn_ke blandt de Dø - de i Gra - - vens Læ, naar ny - e Frugter

1. Ru - - der flød So - - lens Skin.
2. Tø - - ner lød Bæ - - grets Klang.
3. sa - - len, be_dækt med Støv.
4. glø - - de paa Li - - vets Træ.

A. Oehlenschlæger.

p *pf* *p* *mf* *p* *mf* *p* *pf* *p* *mf* *cresc.* *f*

№ 10.

Andante.

SANG.

1. Den mør _ ke Nat for _ svun _ den
2. Priis væ _ re dig, o Her _ re!

PIANO.

p

1. er, Sky _ lær _ ken slaaer i Mor _ gen_skjær; snart So _ len høit op _
2. bragt, som holdt i Nát _ tens Ø _ _de Vagt med di_ _ _ne Eng_ _ _le _

1. rin_ _ _der høit o_ _ver Fjel_ _de_ tin_ _ _der.
2. ska_ _ _rer, mod Nød, mod Ild og Fa_ _ _rer.

pf

p

pf

1. Den straa - ler fra det hval - te Blaa paa Kon - ge - borg, paa
2. Ak! mangt et Øi - e er vel lukt, som saae i Af - tes

p

1. Tig - ger - vraa; og hvad laae skjult i Mør - kets Gjem, det klart for
2. Ly - set slukt. Thi fryd dig, du, hvis Øi - ne maae see op end

1. Da - gen brin - ger frem.
2. i Guds Him - le blaae!

Efter Schiller.

pf *cresc.* *p*

№ 11.

Poco Allegretto.

SANG.

1. Det var Rid_der Herr Aa_ _ _ge, han red sig un_ _der
2. Det var Jom _ fru El_ _ _se, hun var saa sor_ _rig_
3. Han klap_ped paa Dø _ ren med Ki_ _ _ste, for _ di han hav_de ei
4. Hver _ gang du dig fry_ _ _der og i din Hu er
5. Alt ga_ _ _ler Ha _nen den rø_ _ _de, til Gra _ven maa jeg
6. Op saae Jom_ _fru El_ _ _se, op til de Stjer _ ner

PIANO.

p

1. Ø, fæ_sted han Jom _ fru El_ se, hun var saa væn en
2. fuld; det hør_ _te Rid_der Herr Aa_ _ge dybt un der sor_ _ten
3. Skind: „Hør du Jom_ _fru El_ _se! Kom, luk din Fæ_ste_mand
4. glad, da er min Ki_ste for_ _in_ _den med rø _ _de Ro_ _sen_
5. ned, til Gra_ _ven skul_le al _ le Dø_ _de, thi maa jeg føl _ _ge
6. smaa, i Gra_ _ven sank den Dø_ _de, hun ham ei me_ _re

1. Mø, fæ_sted han Jom_fru El_ _ _se, alt med hin rø_ _den
2. Muld Op stod Ridder Herr Aa_ _ _ge, tog Ki_sten paa sin
3. ind." Gjen_sva_red Jom_fru El_ _ _se: „Jeg lukker ei op min
4. blad; hver_gang du er sor_rig_fuld og i din Hu er
5. med. See du op til Him_ _len, og til de Stjer_ _ner
6. saae. Hjem gik Jom_fru El_ _ _se, hun var saa sor_ _rig_

1. Guld; Maa_neds_dag der_ef_ _ter laa han i sor_ten
2. Bag, lak_ _ked saa til hen_des Buur sig selv til me_gen U
3. Dør, før du kan Je_su Navn næv_ne, alt som du kun_de
4. mod, da er min Ki_ste for_in_den alt med hiint lev_ret
5. smaa, da mær_ker du hvor sag_te_lig at Nat_ten den mon
6. fuld; Maa_neds_dag der_ef_ _ter laa hun i sor_ten

1. Muld.
2. mag.
3. før."
4. Blod
5. gaae."
6. Muld.

A. Oehlenschläger.

№ 12.

Allegretto.

SANG.

1. Fug _ len sang paa Qvi _ ste „Jomfru! om du vid _ ste, hvi jeg syn _ ger
2. Fug _ len fløi saa ban _ ge dybt i Sko _ vens Gan _ ge, fulg af Pi _ gens
3. Hop _ ped' den paa Gre _ ne Pi _ gen fulg _ te e _ ne, lok _ ke _ de og
4. Dybt den fløi i Sko _ ven hen mod Kil _ de _ vo _ ven, alt med snil _ de

PIANO.

1. nu!“ Pi _ gen stod ved Ro _ den, traad paa Blomst med Fo _ den;
2. Fod. Sang den der paa Qvi _ ste: „Jom _ fru! om du vid _ ste.“—
3. bad: „Pur _ pur _ bær, de rø _ de, Man _ del _ mælk den sø _ de,
4. Hop; Pi _ gen fulg _ te ban _ ge, lok _ ket af dens San _ ge;

1. thi hun hav _ de Fug _ len kun i Hu.
2. Pi _ gen lyt _ te _ de ved Træ _ ets Rod.
3. skal du faae hos mig i Ro _ sen _ blad.“
4. snart var den ved Rod og snart ved Top!“

5.

Da den kom, hvor Bækken
Bryder gjennem Hækken,
Sat' den sig paa Steen.
Listig Pigen smiler,
Hurtig frem hun iler
Fra den tætte, løvbeklædte Green.

6.

Da hun den vil fange,
Bliver hun saa bange,
Og i Hu saa mod,
Ængstes hun saa svarlig,
Flygte vil saa varlig,
Blikket skjult og Kinden rød som Blod.

7.

Vingen laae paa Sandet.
Spraglet, farveblandet
Faldt den livløs ned;
Men med listig Villie
Treen paa Blomster=Tillie
Frem en Sanger i den Lilles Sted.

8.

„Giv mig nu det røde
Purpurbær, du Søde!"
Smilende han bad.
Giv mig nu, du Blide!
Mandelmelk, den hvide,
Af din Læbes fine Rosenblad!"

9.

Et og to og trende
Kys han tog fra hende,
Blev saa Fugl igjen.
Lystig over Voven
Fløi den gjennem Skoven.
Pigen stod og stirred efter den. —

J. Thiele.

№ 13 A.

Tempo di Marcia.

PIANO

ff

Dan_nemark! Dan_nemark! hel_li_ge Lyd! him_mel_ske Fryd! hæv Dig! min gla _ de, min

ban _ kende Barm! Danmark! for Dig toner San _ gen saa varm! Naar Sa _ ga nævner Dit

æld _ gamleNavn som Ærens Havn jeg næv_ner Dan _ nemarks hæ_drede Navn som Fø _ de_ stavn.

2.

Dannemark! Havets den evige Brud,
Viet af Gud!
Stolt er Din Brudgom, og vældig og rig;
Venlig han kysser Dit Klædebons Flig;
Han qvæder for Dig i Voverners Klang
Din Hæders = Sang;
De Sønners Seier, naar Krigshornet klang
Til Bølge = Sang.

3.

Dannemark! Dan=Kongens Trone, den staaer
Hædret ved Aar;
Prydet ved Dyder, i Vanheld og Held,
Styttet ved Troskab, den stander som Fjeld.
Hos Dannemarks Løve var aldrig Svig.
Dan=Konge siig:
Stod ei Din Løve i Fred og i Krig
Mod Vold og Svig.

4.

„Dannemark, Dan=Konge!" lyder fra Øe,
Slette og Sø,
Broder! ræk trofast og dansk mig Din Haand,
Danmark og Konge forene vor Aand!
I Fredstimen styre de Mandens Færd
Til Borgerværd!
I Kampens Time de hvæsse vort Sværd
Til Helte Færd!

5.

Dannemark! Skjoldungen elsket og stor
Fremme Din Flor!
Dannemarks Sønner paa Kampens Dag
Stride som Helte, for Banner og Flag!
Hver Dannemarks Søn, som vandt det Navn
Ved virksomt Gavn,
Skal signende nævne i Dødens Favn:
Vort Danmarks Navn.

Juliane Marie Jessen.

№ 13 B.

TRICHORDIUM.

Andantino.

SANG og PIANO.

Dannemark! Dannemark! hel_li_ge Lyd! himmel_ske Fryd! hæv Dig, min gla_de, min ban_ken_de Barm! Danmark! for Dig toner San_gen saa varm! Naar Sa _ ga nævner Dit ældgamle Navn, som Ærens Havn, jeg nævner Dannemarks hædre_de Navn som Fø _ de _ stavn.

№14.

Andantino.

SANG.

1. Mit elsk_ _te Barn, du Him_ lens Ga_ve, sov sodt nyd U_ skylds
2. Mit Øi_ _e kjær_ _ligt paa dig hvi_ler, din Søvn, jeg sy_ _nes,
3. Jeg be_ _der Gud, dig vil be_va_re, han er jo Bar_ _nets
4. Vox op mit Barn! mens ei du glemme, at Him_ _len er dit
5. Og Ven_ skab, Fred og stil_ _le Glæ_de dig føl_ _ge vil paa

PIANO.

p

1. bli_ _ _de Ro; dig spæ_ _ _de Blomst i Li_ _ _vets Ha_ve jeg
2. styr_ _ _ker mig, og naar du vaa_ _ _gen til mig smi_ler, o!
3. bed_ _ _ste Ven, af han vil fjer_ _ _ne Nød og Fa_re, og
4. ret_ _ _te Hjem, følg al_ _tid Dy_ _dens bli_ _ _de Stem_me, da
5. Ti_ _ _dens Hav, og Go_ _ _de vil_ _ _de dig be_græ_de, naar

1. plei_ _e vil saa ømt og tro.
2. da er jeg saa lyk_ _ke_lig.
3. le_ _de dig ad Ba_ _nen hen.
4. gaaer du trygt mod Maa_ _let frem.
5. du har brudt dit Van_ _dringstav.

P. C. Ottesen.

№ 15.

Andante.

PIANO.

p mf dolce.

1. Fug_len ti _ er, Sko_ven hvi _ ler, sa_lig er Na_tu _ rens Fred; per_le
2. Duggen blinker, mildt den qvæ_ger mat hen_sunkne Som_mer_blad; styrker

1. smyk_ket, En_gen smi _ ler bly til Nattens Kjær _ lig_hed. Gjennem Græsset, mat og e _ _ ne, træder
2. tør _ stig Ro_sen _ bæ _ ger med sit kjø_lig fri _ ske Bad. Ak! men in_gen Trøstens Draa_be Af_ten_

mf p

1. frygtsom Pi _ _ gens Fjed, Skygger gaae bag dunkle Gre_ne, tru_e hendes Kjær _ lig_hed.
2. sky_en sen _ _ der mig; glem da, Hjer _ te, glem at haa_be! Himlens Draabe glem _ te dig!

C. J. Boye.

pf

№ 16.

Andantino.

SANG.

PIANO.

poco cresc.

mf

1. Hvor sig Dagen lang - somt sni - ger for be - drø - vet Kjær - lig-
2. Zul - ma, kan du see min Smer - te fra dit gla - de Pa - ra-

p *fp* *p*

1. hed! Lyk - ken in - gen Ti - mer veed, Sor - gen hver Mi - nut, som
2. diis? min - des du, paa jor - disk Viis, Løf - tet, som mig gav dit

pf *p*

1. vi _ ger. Jordens Skjød har in _ tet Raad, haab _ _ løst Havets Bøl _ _ _ger
2. Hjer _ te? I min Fa_ders Ur _ te_gaard plan _ _ ted jeg en lil _ _ _le

pf *p*

1. blaa _ ne; Hel _ li_ge Pro _ phet! din Maa _ ne sku _ er kold min tau _ _ se
2. Ce _ der; Træ _et staaer, som mi _ ne E _ _der, o, men Gart_ne_ren for _

poco cresc. *pf* *dim.* *p*

1. Gaard.
2. gaaer.

J. L. Heiberg.

poco cresc. *mf*

№ 17.

Moderato.

1. Der er et Land, dets Sted er høit mod Nor_den, og Polens Bjer_ge svømme nær dets Havn; men skjønt som
2. Fra Eid'rens Strøm til Skagens hvi_de Ban_ker den jydske Halv_ø krummer sig mod Nord. Et herligt
3. Mod Øst for den_ne tvende Ha_ve stri_de med Sjølunds Bred og O_thins gamle Ø; nær Lolland,

4. Og dybt mod Syd, hvor Elbens Bølger gyn_ger vel tusind Snekker langs den grønne Kyst i fe_de
5. Saa skil_le Strøm og Sunde Mark og Stæ_der; men eet er Danmark, trofast er dets Magt; en Bro af

1. det er in_gen Plet paa Jor_den, og Danmark næv_ner man dets fag_re Navn. I sølvblaa
2. Land! Dets Folk sig Velstand san_ker; paa fremmed Strand det hen_ter Guld om_bord. Den muntre
3. Fal_ster, staaer i Klæder hvi_de, med Løv om Haa_ret, Bøl_gens ran_ke Mø. Det ra_ske

4. Marsk, i_mel_lem gyld_ne Dyn_ger, de rø_de Hjor_de hvi_le sig med Lyst. I øst_lig
5. Malm Samdrægtig_he_den sme_der fra Bred til Bred, og Ær_lig_hed staaer Vagt. Vort Helder

1. Ve - ster-hav en dei - lig Ha - ve, med Bø - ge - hegn, hvor Nat - ter - ga - le boe! og hver en
2. Strids - hingst o - ver En - gen van - ker, og Sti - mer myl - - dre i den dy - be Fjord, til Stavn og
3. Folk kan in - gen Mangel li - de, thi A - gren bøl - - ger her sig, som en Sø; om fav - re
4. Sø, hvor vre - de Stormfugl syn - ger, Bornholm staaer, kraf - - tig, med sit Klip - pe - bryst; og dybt i
5. eet, og fæl - leds er vor Hæ - der, den vog - ter Svær - - det med sin Va - re - tægt! og een den

1. Deel gav Him - me - len sin Ga - - ve, paa hver en Plet Vel - sig - nel - ser - ne groe!
2. Roer har Skoven E - ge - plan - - ker, dets Søn - ner Kraft, og Snildhed de - res Ord.
3. Blom - ster - eng staae Lun - de bli - - de; her er det smukt at le - ve, tungt at døe!
4. Ste - - nen er Kar - fun - kel - klyn - - ger, og det har Mænd, som lee ad Kampens Dyst!
5. dan - ske Søn, hvert Hjerte be - - der: „Gud skjærme Kon - - gen og hans he - le Slægt."

C. J. Boye.

№ 18.

Allegretto.

SANG.

1. Duf - ten - de En - ge og korn - ri - ge Van - ge, søl - ver - blaae Vo - ver om
2. Tidt pløi - er Dan - sken de fjer - ne - ste Bøl - ger, stundom han fær - des i
3. Her var det Kæmper paa Vang og i Lun - de vær - ned' om U - skyld og
4. Høit ha - ve Kon - ger ved sto - re Be - drif - ter, Hel - te ved kjæk og be -
5. End tro - ner Kraf - ten i E - ge - nes Skyg - ger, Fri - hed end boer un - den
6. Ret - færd og Fri - hed vort Lø - sen monn' væ - re: Dem ik - kun hyl - der den

PIANO.

1. skovkrandste Kyst, gyn - gen - de Snekker og jub - len - de San - ge, det er vort Fædrelands
2. frem - me - de Land; sted - se dog Min - det om Danmark ham føl - ger, tryl - ler ham sødt til dets
3. knu - se - de Vold: Kneisen - de Høi - e, hvor Fæ - dre - ne blun - de, vid - ne om Kraftens og
4. røm - me - lig Færd, Skjal - de ved San - ge, og Vi - se ved Skrif - ter, hævdet vort Dan - ri - ges
5. Nord - bo - ens Tag, Æ - ten af Kæmper vor Ar - ne be - tryg - ger, Retfærd omsvæ - ver vort
6. nor - di - ske Mand! Fred om vor Hyt - te og Skjold om vor Æ - re! Himlen vel - sig - ne vor

CHOR.

1. Væl - de og Lyst, det er vort Fædrelands Væl - de og Lyst.
2. el - ske - de Strand, tryller ham sødt til dets el - ske - de Strand.
3. Fri - hedens Old, vid - ne om Kraftens og Fri - hedens Old.
4. æld - gam - le Værd, hævdet vort Dan - ri - ges ældgam - le Værd.
5. Ban - ner og Flag, Retfærd omsvæ - ver vort Banner og Flag.
6. Drot og vort Land! Himlen vel - sig - ne vor Drot og vort Land!

J. Jetsmark.

№ 19.

Allegretto.

SANG og PIANO.

1. Grum, men flyg - tig er den Smer - te, A - mors Pi - le
2. Der - for dog, I un - ge Hjer - ter! fryg - ter ei hans
3. Jeg, som syn - ger om hans Pi - le, har fast he - le

1. vol - - de os, trod - se - de end hvert et Hjer - - te, by - - der det i -
2. vis - - se Saar; A - mors Glæ - der A - mors Smer - ter snar - - lig fød - - te,
3. Kog - - ret tømt, og dog seer han mig at smi - - le hen mod Re - - sten

1. gjen dem Trods. Med sin Bu - - e skjælmsk i Ar - - men flag - rer han let
2. snart for - gaaer. Men har først et Hjer - te fun - det Skjæl - mens he - - le
3. li - - ge ømt. Der - - for vil - - lig ven - der E - - der mod hver Piil, han

1. som en Fjer, men naar Pi - - len ram - mer Bar - men, tung som Bly den
2. Tryl - le - ri, er eet Saar ei halv for - vun - dèt, før i - gjem det
3. tryk - ker af, tro kun mig, den nye hel - bre - der hver et Ar, den

1. sid - der der.
2. øn - sker ti.
3. gam - le gav.

L. Kruse.

№ 20.

Allegro moderato.

SANG

PIANO.

1. Man si_ger,
2. Man si_ger
3. Den Fordeel

1. Hjer_tet har ei Rum paa sam_me Tid til Tven_ _de, men
2. vel: I sam_me Sæk kan ei to Sto_re væ_ _ _re, men
3. er jo li_ge_frem, at man paa Tvende tæn_ _ _ker, saa

p *mf* *dolce.*

1. A_mor er vist ei saa dum, og hans Rai_son er den_ _ _ne: at
2. her_af jeg ud_le_der kjæk en an_den be_ _ _dre Læ_ _ _re: en
3. trøster man, ved Een af dem, sig for den An_ _ _dens Ræn_ _ _ker Og

f *mf*

Allegretto.

1. Fle_ _re svær_me for Een, man seer; nu vel, saa kan Een
2. Stor og en Lil_ _le kan tri_ves der_i, og sto_ _re Sæk_ke har
3. bli_ver den Før_ _ste nu vred og suur saa faaer den An_ _den i_

mf *cresc.*

1. sværme for Fleer. Den Slut _ ning er rig _ tig og vig _ _ _ _
2. Plads til Ti. Vist In _ gen vil træt _ te mod det _ _ _ _
3. gjen sin Tour. Saa mi _ ster ei Man _ den For _ stan _ _ _ _

f *p* *mf* *p*

1. tig, den Slut_ning er rig _ tig og vig _ _ tig.
2. te, vist In _ gen vil træt _ te mod det _ _ te.
3. den, saa mi _ ster ei Man_den For _ stan _ _ den.

J.L. Heiberg.

f *p*

cresc. *mf*

f *mf* *f*

№ 21.

Poco Allegretto.

SANG.

PIANO.

1. En El - skovs - er - klæ - ring? hvad er det saa
2. See Kjær - lig - heds - Gu - den! som Bet - ler han
3. Et fø - len - de Smiil, et med - li - den - de

1. meer? saa stor en For - tred jeg ik - ke der - i seer; og selv om man en -
2. gaaer, og sam - ler det Lidt, som han af Mildhed faaer; for ham, som for En -
3. Svar kan gi - ves af Den, som el - lers In - tet har; og hvis al - li - ge -

1. gang sit Hjer - te lod fan - ge, man døer ei strax der_af, min Søster, vær ei ban -
2. hver, er Ti - - der_ne tran - ge, han nøi_es med en Skjærv, min Søster, vær ei ban -
3. vel han meer tør for_lan - ge, viis ham til An - dre hen, min Søster, vær ei ban -

1. ge! man døer ei strax der_af, min Søster, vær ei ban - ge!
2. ge! han nøi - es med en Skjærv, min Søster, vær ei ban - ge!
3. ge! viis ham til An - dre hen, min Søster, vær ei ban - ge!

J. L. Heiberg.

№ 22.

Moderato.

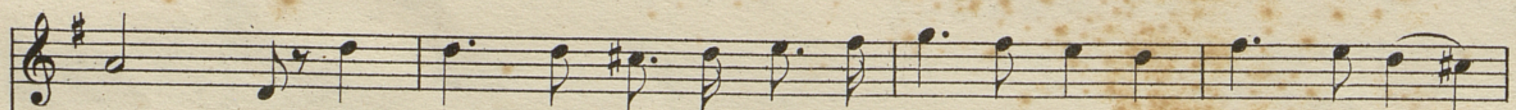
SANG.

1. Hvor Bøl - gen lar - mer høit fra Søe om Dan - marks gam - le
2. I Dan - mark knei - ser in - tet Fjeld, ei gjem - me stol - te
3. O straal fra Øi - et u - for - sagt, du Præg af Nor - dens
4. O Dan - ne - brog vort Him - mel - flag! til - aand os Mod og
5. O ret som i dit Pur - pur - flag det hvi - de Kors staaer

PIANO.

1. Ri - ge, hvor Bø - gen krand - ser Land og Øe, som U - skyld Slet - tens Pi -
2. Bjer - ge det rø - de Guld til Lad - heds Træl, ei Jern til væl - digt Vær -
3. Stem - pel! et Ord, et Haandslag væ - re Pagt, og Bar - men Tro - skabs Tem -
4. Styr - ke! vift høit mod Skye i blo - digt Slag, spred Lys i Kam - pens Mør -
5. teg - net, at ty - de chri - stent Sin - de - lag, af Kjær - lig - hed om - heg -

1. ge, der er min elsk - te Fø - - de - stavn, der jub - ler jeg mit Danmarks
2. ge, men Gul - det rigt paa Mar - - ken groer, og Jer - nets Kraft i Ar - men
3. pel! Ja Troskab! du est Dan - marks Værn, du est et Skold af hær - det
4. ke! Fra o - ven har en Stem - me talt, du ned til os fra Him - len
5. net, saa styr - ke Ret - sind Kon - gens Aand, og knyt - te Fre - dens Bro - der -

mf p mf p

1. Navn, thi der er godt at væ - - re, thi der er godt at væ - -
2. boer, u - væb - net har den Vær - - ge, u - væb - net har den Vær - -
3. Jern, du est vort Dan - ne - vir - - ke, du est vort Dan - ne - vir - -
4. faldt, og skal til Him - len hæ - - ves, og skal til Him - len hæ - -
5. baand, og skjær - me Land og Kon - - ge, og skjærme Land og Kon - -

mf

1. re!
2. ge.
3. ke!
4. ves!
5. ge!

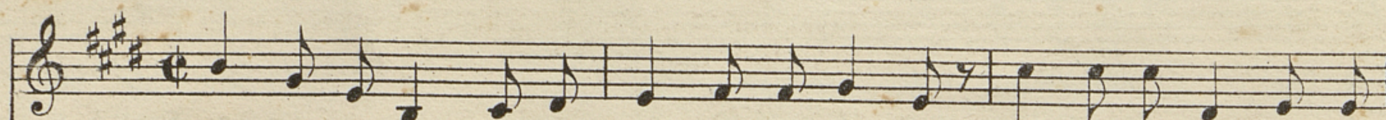
Chr. Wilster.

p ff

№ 23.

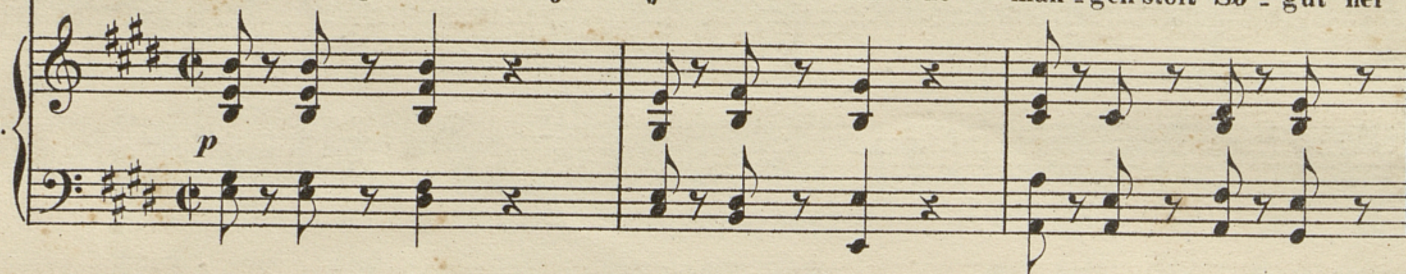
Moderato.

SANG.

1. Ven - li - ge Is - se-fjords blin - ken-de Bøl - ge gyn - ger og tril - ler langs
2. For - dum du bar paa din rul - len - den Vo - ve rigt - lad - te Snek - ker fra
3. Ti - der - ne svin - de, og ven - di - ske Rø - ver le - ver kun end i Hi -
4. Snart skal nu Frem - me - de læ - re at kjen - de Sø - vei til Hro - ars den
5. Da skal de sku - e de him - mel-blaae Vo - ver; naar de om Mor - ge - nen
6. Her - li - ge Is - se-fjord! ja! du vil lok - ke man - gen stolt Sø - gut her

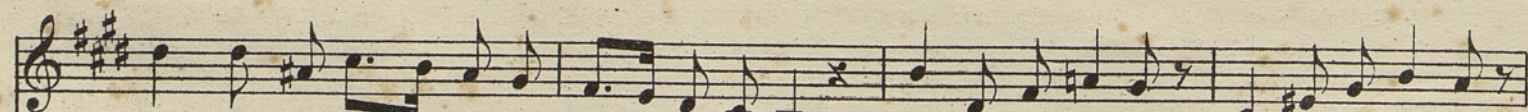
PIANO.

1. skov - krand - ste Kyst, Øi - ne - ne hen - rykt med Vo - ver - ne føl - ge,
2. Øst og fra Vest, ind - til vi, tvung - ne ved ven - di - ske Lo - ve,
3. sto - ri - ens Bog. Fre - drik den Sjet - te saa mil - de - lig ø - ver
4. æld - gam - le By; læ - re, at Ste - ne ei læn - ger dem gjen - ne,
5. staae som et Speil; Kjø - len knap næn - ner at skjæ - re det o - ver,
6. ind til vor Kyst; Ski - be fra Øst og til Vest skul - le flok - ke

1. Is - se-fjord, du er vor Stolt - hed, vor Lyst! Himme - lens Bu - e i dig vi sku - e
2. maat - te dig spær - re, som vi kun - de best: Grunden blev dækket; Rov - fug - len stækket;
3. Her - skerens Magt; han er kjær - lig som klog! sindrigt han by - der, vil - lig man ly - der,
4. at de til Is - se-fjords Havn kun - ne tye. Da skal de sku - e Af - ten - guld - lu - e
5. dog maa den føl - ge de bug - nen - de Seil. Mens de bort - dra - ge, see de til - ba - ge
6. sig i din Favn og ud - hvi - le med Lyst. Vin - de - nes Vinger o - ver dig bringer

1. lif - ligt og mør - ke - blaae, hvæl - vet og rund; Fuld - maa - nens Søl - ver - glands,
2. see og du blev os en skjær - men - de Muur! Sø - rø - ver Ar - men ei
3. aab - ner os Vei - en til Co - dan i - gjen, at - ter ad Is - se - fjords
4. her - ligt at glø - de paa Tvil - lin - ge Spiir! Gjen - født i Ha - vets den
5. o - ver det dy - be, det ro - li - ge Vand; vee - mo - dig Af - sked med
6. Rig - dom og Vel - stand til drif - ti - ge Stad; der - for med jub - len - de

mf

1. So - lens Guld - lu - e- pragt - fuld gjen - gi - ver din speil - kla - re Grund!
2. o - ver dig ræk - ked; bag dig vi loe ad den ven - di - ske Luur.
3. Vo - ver nu fly - der rigt - lad - te Snek - ke til Ky - ster - ne hen.
4. dybt - hval - te Bu - e, sku - e vor Stad og dens her - lig - ste Ziir;
5. Ky - sten de ta - ge, kom - me her at - ter saa snart, som de kan.
6. To - ner nu klin - ger, Is - se - fjord! høit til din Æ - re vort Qvad!

CHOR.

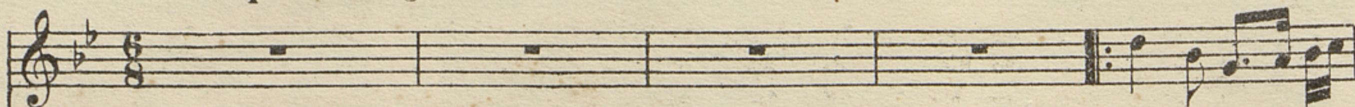
1. Fuld - maanens Søl - verglands, So - lens Guld - lu - e, pragtfuld gjen - gi - ver din speil - kla - re Grund!
2. Sø - rø - ver Ar - men ei o - ver dig rækked; bag dig vi loe ad den ven - di - ske Luur.
3. At - ter ad Is - se - fjords Vo - ver nu fly - der rigt - lad - te Snek - ke til Ky - ster - ne hen.
4. Gjen - født i Ha - vets den dybt - hval - te Bu - e, sku - e vor Stad og dens her - lig - ste Ziir.
5. Vee - mo - dig Af - skeed med Ky - sten de ta - ge, kom - me her at - ter saa snart, som de kan.
6. Der - for med jub - len - de To - ner nu klinger, Is - sefjord høit til Din Æ - re vortQvad!

f

№ 24.

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

1. Hyr_den græs_ser
2. Kongens Dat_ter
3. „Vind og Blomst, svar,

PIANO.

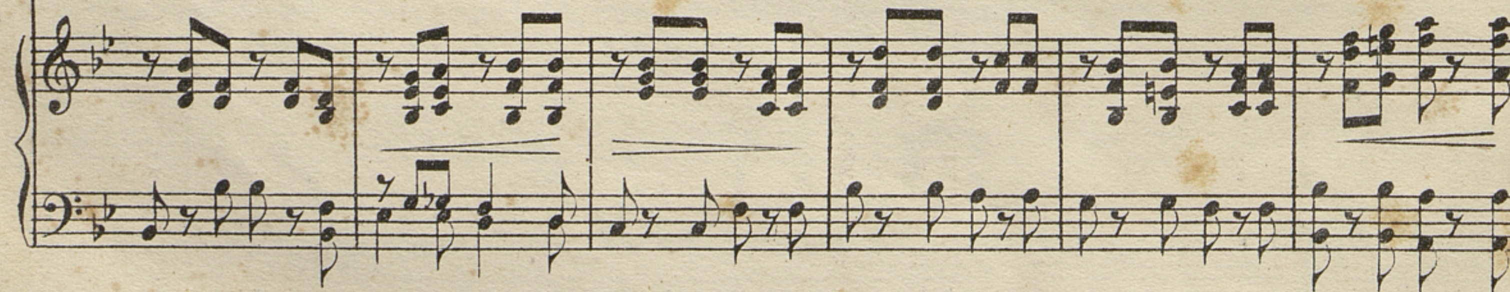

1. si_ne Faar, Gjærdet er hans Thro_ne, So_len Pur_pur om ham slaaer, Maanen er hans
2. stolt og fiin, staaer i Kon_ge_bor_gen; Sil_ke, Guld og Her_me_lin skjule ik_ke
3. hver i_sær, kommer hun dog ik_ke?“ Vinden hvi_sker: „Hun er nær!“ Blomsterne de

1. Kro_ne. Hvad mon vel han tæn_ker paa? læn_ge taus han stod og saae frem i Af_ten
2. Sor_gen. Tan_ken, som en Fugl saa let, fly_ver, bli_ver al_drig træt, syn_ger: „Jeg har
3. nik_ke. Skjult en Sti fra Slot_tet gaaer, Fug_len høit bag Krat_tet slaaer: „Han har hen_de

1. stun - den. Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - reste Træ i Lun - den.
2. fun - den!" Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - reste Træ i Lun - den.
3. fun - den!" Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - reste Træ i Lun - den.

mf *p*

CHOR.

Hjer - tet veed, Kjær - lighed er det fag - reste Træ i Lun - den.

Hjer - tet veed, Kjær - lighed er det fag - reste Træ i Lun - den.

H. C. Andersen.

dolce.

№ 25.

Moderato.

SANG.

1. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
2. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
3. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
4. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
5. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at

PIANO.

mf

1. væ - re. Som Stat ei mæg - - - tig el - ler stor, men høit dog holdt i
2. væ - re. Ei Gul - det der i Bjer - ge groer, men Mark og Eng det
3. væ - re. Ei Skjøn - hed der i Templer boer, men un - der Him - - lens
4. væ - re. Ei Fri - hed der er tryg - let Ord, men Kon - gens Daad og
5. væ - re. Vel rin - der Blod meer varmt paa Jord, men Tro - skab der man

1. Æ - re. Thi E - nig - hed er Fol - kets Skjold. og Aan - dens Kraft dets Vær - ge; saa
2. bæ - re. Thi Flid er Vel - standskil - den der, som Frugtbar - hed be - skyg - ger, og
3. Sphæ - re. Thi skjøn er tæt - te Bø - ge - lund, og korn - be - vox - te Høi - e, og
4. Æ - re. Thi lov - lig Fri - heds bed - ste Ven er han, som bæ - rer Kro - nen; der -
5. læ - re. Thi der er Ven og der er Møe, hvem in - gen an - dre lig - ne. Der

CHOR.

1. er det trygt mod Løgn og Vold, naar Jor_den rundt de hær_ge. Thi E_nig_hed er
2. gyld_ne Høst be_trygget er, hvor Lo_ven Lan_det byg_ger. Thi Flid er Velstands-
3. Strandens Bred, og Dalens Grund, og Pi_gens ly_se Øi_e. Thi skjøn er tæt_te
4. for er Kjær_lig_hed i_gjen det bed_ste Værn om Thronen. Thi lov_lig Fri_heds
5. er jeg født, der vil jeg døe, og Danmarks Navn vel_sig_ne! Thi der er Ven og

f

1. Fol_kets Skjold, og Aandens Kraft dets Vær_ge; saa er det trygt mod
2. kil_den der, som Frugt_bar_hed be_skyg_ger; og gyld_ne Høst be-
3. Bø_ge_lund, og korn_be_vox_te Høi_e, og Stran_dens Bred og
4. bed_ste Ven er han, som bæ_rer Kro_nen, der_for er Kjær_lig-
5. der er Møe, hvem in_gen an_dre lig_ne. Der er jeg født, der

1. Løgn og Vold, naar Jor_den rundt de hær_ge.
2. tryg_get er, hvor Lo_ven Lan_det byg_ger.
3. Da_lens Grund, og Pi_gens ly_se Øi_e.
4. hed i_gjen det bed_ste Værn om Thronen.
5. vil jeg døe, og Danmarks Navn vel_sig_ne.

C. N. David.

№ 26.

(Morgensange № 26_33.)

Andante.

PIANO.

4.

Al Verdens Glæde begravet laae;
Nu frydes vi alle Dage:
Den Glæde, Søndagssolen saae,
Den har i Verden ei Mage.

5.

Der sad en Engel paa Gravens Steen
Blandt Lilier i Urtehaven;
Han peged med sin Palmegreen,
Hvor Jesus stod op af Graven.

6.

Og der blev Glæde paa Jorderig,
Liig Glæden i Engles Himmel:
Livskongen løfter op med sig
Til Livet sin Børnevrimmel.

7.

Guds Børn skal holde med Engle Bøn
Med Jubel i Paradiishaven:
Det var en Søndag Morgen skjøn,
Vor Frelser stod op af Graven.

B. S. Ingemann.

№ 27.

Andante.

PIANO.

1. For Guds En_gels Straa_le_krands flyg_ter al_le Nat_tens Skygger sor_te.
2. See! vor Her_res Sen_de_bud gaaer paa gyld_ne Sky_er i det Høi_e.

3.
Englen spreder over Jord
Glandsen fra Guds Himmel;
I sin Kaabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Vrimmel.

4.
Sol seer ind i Slot og Vraa,
Seer paa Drot og Tigger,
Seer til Store, seer til Smaa,
Kysser Barnet, som i Vuggen ligger.

5.
Os han ogsaa favne vil
Englen i det Høie:
Os han ogsaa smiler til
Englen med Guds Himmelglands i Øie.

6.
Os har og Vor Herre kjær:
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Og vor glade Morgensang fornemmer.

B. S. Ingemann.

№ 28.

Andantino.

PIANO.

1. Nu vaagne al_le Guds Fug_le smaa, de fly_ve fra Re_de og sjun_ge; de pri_se Vor Herre saa godt de formaae: de tak_ke for Li_vet og Ly_set med fløiten_de Tun_ge.
2. Nu qviddrer Sva_len paa Kir_ke_tag, og Spurven ved Men_ne_skers Hu_se. De syn_ge: Godmorgen! de synge: Goddag! de syn_ge Gudsfred! Gud skee Lov! og i Luften hensu_se.

3.
Smaafuglens Sang Vor Herre forstaaer;
Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
Han seer, hvad de maalløse Skabninger alle vil sige.

4.
Os seer Du ogsaa, Du kjære Gud!
Du hører vor Røst i din Himmel;
Naar Fuglene flagre af Rederne ud,
Du hører Smaabørnenes Priis i din jublende Vrimmel.

B. S. Ingemann.

№ 29.

Andante.

PIANO.

1. I Ø - sten sti - ger So - len op: den spre - der Guld paa
2. Den kom - mer fra den fav - re Kyst, hvor Pa - ra - di - set
3. Den hil - ser os end - nu saa smukt fra E - dens Mor - gen

1. Sky, gaaer o - ver Hav og Bjer - ge - top, gaaer o - ver Land og By.
2. laae; den brin - ger Lys og Liv og Lyst til Sto - re og til Smaa.
3. rød, hvor Træ - et stod med e - vig Frugt, hvor Li - vets Væld ud - flød.

4.

Den hilser os fra Livets Hjem,
Hvor størst Guds Lys oprandt
Med Stjernen over Bethlehem,
Som Østens Vise fandt.

5.

Og med Guds Sol udgaaer fra Øst
En himmelsk Glands paa Jord,
Et Glimt fra Paradisets Kyst,
Hvor Livets Abild groer.

6.

Og alle Stjerner neie sig
Hvor Østens Sol gaaer frem:
Den synes dem hiin Stjerne liig,
Der stod ved Bethlehem.

7.

Du Soles Sol fra Bethlehem!
Hav Tak og Lov og Priis
For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
Og fra dit Paradiis.

B. S. Ingemann.

№ 30.

Andante.

PIANO

1. Gud skee Tak og Lov! vi saa deilig sov: Barnet laae med varme Kind paa Pu - - den.
2. Med hiin Glands fra Sky kom der Lys i By, kom der Glimt af Sol i al - le Sjæ - - le.

1. Nu som Fuglen frisk! rask som Havets Fisk! Mor-gen-so-len tit-ter gjennem Ru - - den.
2. Al - le Ha-ner goel, hil-sed glad Guds Sol; al - le vævre Tungers maa fik Mæ - - le.

3.
Fattig Mand fuldstærk
Gaaer nu til sil Værk;
Rask hver Haand sig rører nu med Glæde
Fattig Kone maa
Til sin Dont udgaae
At de Smaa skal ei for Brødet græde.

4.
Fader gik sin Vei.
Moder see vi ei;
Dog i Nød vi sidde ei tilbage.
Arnens Ild er slukt;
Hjemmets Dør er lukt;
Gud dog sørger for os alle Dage.

5.
Ei den mindste Muus
Savner Tag og Huus;
Fattigst Spurveunge har sin Rede.
Ei den mindste Fugl
Savner Ly og Skjul;
Vi skal heller ei om Fristed lede.

6.
Lystig Hanen goel,
Hilsen glad Guds Sol
For hver Sjæl er Lyst og Lys oprundet.
Nu som Fuglen frisk!
Rask som Havets Fisk
Vi har Kjærligheds = Asylet fundet.

B.S. Ingemann.

№ 31.

Moderato.

PIANO.

1. Mor - gen-stund har Guld i Mund: Mor - gen-sol Guds Rigdoms Væld op - luk-ker; glad i gyld - ne Mor - gen-stund fat-tigst Fugl i Straa - le - ha - vet duk - ker.
2. Mor - gen-glød gjør Kin-den rød; Mor - gen-luft Guds Sundhedsbrønd om - su - ser; Li - vets Væld i Mor - gen - glød strømmer ud i - gjen - nem Him-mel - slu - - ser.
3. Op i fri - ske Morgen - stund! fryd dig, Sjæl, som Fuglen i det Høi - e! fat - tigst Sjæl er rig og sund med Guds - ri - ge Her - lig - hed for Øi - - e.

B.S. Ingemann.

№ 32.

Moderato.

PIANO.

1. Nu tit_te til hin_an_den de fav_re Blomster smaa; de mun_tre Fug_le kal_de paa hver_andre; nu al_le Jordens Børn deres Øi_ne opslaae; nu Sneglen med Huus paa Ryg vil van_dre.
2. Den kjæ_re Gud og Ska_ber den mindste Orm er nær; han fø_der Fugl og Markens Lillie klæ_der; dog Menneskenes Børn har han al_lermest kjær Gud aander paa Øi_et, naar det græ_der.
3. Guds Søn var selv et Barn, og paa Krybbestraa han laae; hans Vug_ge stod paa Jord for_u_den Gæn_ge. Guds Himmeri_ges Fryd har han lo_vet de Smaa og Blomster fra Pa_ra_di_sets En_ge.

4.

Guds Søn har os saa kjær; han er Børnevennen stor:
Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa Jord;
Men Børnene leged ham ved Barmen.

5.

O Du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
En Morgen see vi Dig i Paradiset!
Du lærte os til Gud vore Øine opslaae
Evindelig være Du lovpriset!

B.S. Ingemann.

№ 33.

Andantino.

PIANO.

1. Stor_ken sid_der paa Bon_dens Tag; han seer o_ver Mark og En_ge. Det bli_ver saa dei_lig en For_aarsdag; nu kommer den fav_re Tid, jeg vented saa læn_ge.
2. Stor_ken klapprer paa Bon_dens Tag, og Gjø_gen kuk_ker i Sko_ven. Med Mai_løv nu kommer skjøn Val_borgs Dag; nu sti_ger der Pintse_glands med Sol o_ver Vo_ven.

3.

Storken flyver fra Bondens Tag,
Han spanker i grønne Enge.
Han kommer som Gjæst til skjøn Valborgs Dag;
Han bringer den favre Tid, jeg vented saa længe.

4.

Storken flyver til Høsten bort;
Han kommer igjen ad Aare.
Du Sommerens Gjæst! dvæl ikke for kort!
Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare.

B.S. Ingemann.

№ 34.

Andantino.

PIANO.

1. Dei _ lig er den Him _ mel blaa, Lyst det er at see der _ paa, hvor de
2. Det var midt i Ju _ le = Nat, hver en Stjer _ ne glim _ ted mat, men med
3. Stjer _ nen led _ te vi _ se Mænd til ny _ fød _ te Kon _ ge hen, vi har
4. Den _ ne Stjer _ ne lys og mild, som kan al _ drig le _ de vild, er hans

1. gyld _ ne Stjerner blin _ ke, hvor de smi _ le, hvor de vin _ ke os fra Jor _ den op til
2. Eet der blev at sku _ e en saa klar paa Him _ lens Bu _ e, som en lil _ le Stjer _ ne=
3. og en saa _ dan Stjer _ ne, og naar vi den føl _ ge gjer _ ne, komme vi til Je _ sum
4. Guddoms=Ord det kla _ re, som Han lod os aa _ ben _ ba _ re til at ly _ se for vor

1. sig, os fra Jor _ den op til sig.
2. Sol, som en lil _ le Stjer _ ne = Sol.
3. vist! kom _ _ me vi til Je _ sum vist!
4. Fod! til at ly _ se for vor Fod!

N. F. S. Grundtvig.

№ 35.

Allegro moderato.

SANG.

1. Hvi syn_ges e_vigt om Spar_ta_ner, som gjor_de Fjen_den Pas_set
2. Jeg sjun_ger om en Helt i Nor_den, og Da_niel Ran_zau er hans
3. Le_o_ni_das stod u_for_fær_det bag Bjer_get med sin Flok og
4. O, kun_de Har_pens sva_ge To_ner din Roes for_kyn_de med en
5. Jeg sjun_ger om en Helt i Nor_den, og Da_niel Ran_zau er hans

PIANO.

mf

1. trangt? be_hø_ve vo_re vak_kre Da_ner i Ti_den da vel gaae saa
2. Navn, saa stor, som no_gen Helt paa Jor_den, en Spar_ter fra min Fø_de_
3. stred, og styr_ted Per_ser_ne med Svær_det, ind_til han selv i Græs_set
4. Klang af hi_ne tre_di_ve Ka_no_ner, som væl_dig Du fra Sven_sken
5. Navn, saa stor, som no_gen Helt paa Jor_den, en Spar_ter fra min Fø_de_

mf

1. langt? har Hel_te_kraft ei sat sit Stem_ _pel paa e_gen Daad, i e_gen
2. stavn. Alt tru_ed Mag_ten lumsk i Hu_ _len, og vil_de mæt_tes af dit
3. bed. Men Da_ni_el stod paa en He_ _de, han in_tet Ly bag Klip_pen
4. tvang! O, dir_red Strængen med en Bru_ _sen, lig Skri_get af den ræd_de
5. stavn. Le_o_ni_das stod u_for_fær_ _det, han Hel_te_død bag Klip_pen

1. Tid? be_hø_ver Mo_det et Ex_em_pel fra Græ_ken_land i Le_ _o_
2. Blod; men, Da_ni_el i Lø_ve_ku_len! dig frel_ste Him_len og dit
3. fandt, og slog til Sven_sker Græs_set be_de, og slog, ind_til han o_ _ver_
4. Hær, der veg, skjøndt fem og ty_ve tu_sind, for fi_re tu_sind dan_ _ske
5. fandt; men Da_niel Ran_zau stod bag Sværdet, og brug_te Sværdet til han

1. nid?
2. Mod.
3. vandt.
4. Sværd!
5. vandt.

A. Oehlenschläger.

f

№ 36.

Moderato.

SANG.

1. Alt op - reist Maa - nen staaer bag sor - te Sko - - - ve; høit
2. Midt i den fri - ske Skov en Blomst kun vis - - - ner; snart
3. O Nat! snart vil maa - skee din hul - de Maa - - - ne mit
4. O Is - ra - fil! saa kom med Dø - dens Blik - - - ke! bring

PIANO.

dolce.

1. Nat - ter - ga - len slaaer for Gud at lo - - ve. Dens To - ner smel - te blødt og to - ne læn - - ge, og
2. er den Dødens Rov, thi Hjertet is - - ner; men lad kun Blomsten døe! en be - dre sprin - - ger snart
3. ble - ge Ansigt see i Døden blaa - - ne; lad den da smi - le smuk paa mig i Nø - - den, og
4. mig for Al - lahs Dom, jeg skjælver ik - - ke. Vel - sig - net er hans Navn, han huldt for - la - - der. Knug

1. Bæk - ken gri - ber sødt i si - ne Stræn - ge.
2. af de fald - ne Frø, paa Æ - ther - vin - - ger.
3. mød mit sid - ste Suk med Morgen - rø - - den!
4. mig kun i din Favn! han er min Fa - - der.

A. Oehlenschläger.

mf dim. p

№ 37.

Andante con moto.

SANG.

1. Der var en Kon-ning i Lei-re; heel tro-fast til sin
2. Det elsk-te han saa saa-re, i hvert et Gjæ-ste-
3. Og da sig nær-med hans En-de, ud-deel-te han Stad og
4. En-gang i Hø-stens Da-ge han sad ved E-ge-
5. Der stod den gam-le Bra-ve, drak Li-vets sid-ste
6. I-gjen-nem dy-be Taa-ge han blankt det syn-ke

PIANO.

1. Grav; hans Fæ-ste-mø hin fei-re ham i Dø-den et Guld-horn
2. bud, hans Øi-e svømmed i Taa-re, saa tit han stak det
3. Land, til hver sin Ven og Fræn-de, kun Hor-net gjem-te
4. bord med si-ne Kæm-per fa-ge paa Lei-re ved Is-se-
5. Glød, og ka-sted den hel-li-ge Ga-ve i Is-se-fjor-dens
6. seer. Da seg-ned hans Øi-en-laa-ge. Drak ei en Draa-be

1. gav.
2. ud.
3. han.
4. fjord.
5. Skjød.
6 meer!

Efter Goethe af A. Oehlenschläger.

№ 38.

Allegretto vivace.

SANG.

1. En_ _de_lig rev_ _ned de hæn_ _gende Skyer, de for_svandt i en Kant;
2. Fin_ _ken er kom_ men, den var ik_ke seen: Tir_re_ lit Qvir_re_lit!
3. Hvad er saa her_ _ligt, som Ro_ _sen i Vaar? hvad saa rødt, hvad saa sødt?
4. Blus_ _ser alt Ro_ _sen, da kom_ mer og snart: „Tril_le_ ree, Fi_lo_mee"
5. Phyl_ _lis saa kom, lad kun hist ved vor Dam med mæ mæ og bæ bæ
6. In_ _gen kan træn_ ge sig her til os ind, u_dén snart med en Fart

PIANO.

mf

1. Kul_ _den med Taa_ _ger_ne flyer. Him_me_len skin_ner saa
2. qvid_ _drer paa gyn_ _gen_de Green. Græs_set alt spei_ler sig
3. end den ei blom_ _stren_de staaer. End_nu den slut_ter paa
4. hur_ _tig paa Vin_ _ger_nes Fart lif_ _li_ge Nat_ter_gal
5. græs_ _se de krid_ _hvi_de Lam! Lam_me_ne hyt_te sig
6. Ze_ _fi_rens bæ_ _ven_de Vind. Kom kun, o Ze_fir! jeg

mf *f* *dolce.*

1. klar og saa puur, som en De_mant, som en sle_ben A_zur.
2. spædt i vor Sø, I_sen og Sne_en paa Bjer_get maa tøe.
3. tor_ne_de Stub grønt i sit Løv den til_slut_te_de Knup;
4. byg_ger i Træ hur_tig sin Re_de bag Gre_ne_nes Læ;
5. selv, kan Du troe; her kan vi sid_de bag Bø_gen i Ro,
6. træn_ger til Dig, kjøl mi_ne Flam_mer, de qvæ_le jo mig.

1. Var_men op_li_ver den død_kol_de Jord; Ei_a see, Her_re_je!
2. Lø_ve_ne flet_te det mai_grøn_ne Tag; vif_ter hid, vif_ter did,
3. men kun en Dag i den var_men_de Luft gi_ver Agt, hvil_ken Pragt!
4. hol_der sit Bry_lup og syn_ger sin Sang: „Sø_de Lyst i mit Bryst."
5. fav_nes og kys_ses i Vaa_rens Ge_mak. Hys hys! tys tys!
6. Løs hen_des Lok_ker, og blæs til min Lyst med et Kast i en Hast

mf *p* *mf*

1. alt staaer Vi_o_len i Flor.
2. høit i den ven_li_ge Dag.
3. Mær_ker I Pur_pu_rets Duft?
4. O, du liv_sa_li_ge Klang.
5. In_gen har hørt, hvor det smak.
6. Sil_ken fra svul_men_de Bryst.

A. Oehlenschläger.

dolce.

1. 2. 3. 4. 5. | 6.

№ 39.

Andantino.

SANG.

1. Hvad
2. Hvor_
3. Søvn_

PIANO.

dolce. Ped. Ped. Ped. segue.

1. to_ _ner gjen_ _nem Sko_ _ _ven i Nat_ _ _ _tens Vind? hvad
2. for mon Sky_ _en svæ_ _ _ver hen o_ _ _ _ver Jord? hvad
3. gjæn_ _ge_ _re paa Him_ _ _len i nat_ _ _ _lig Dands, ved

1. ris_ _ler gjen_ _nem Vo_ _ _ven i Maa_ _ _ _ne_ _skin? om
2. mæg_ _tig Læng_ _sel hæ_ _ _ver dens let_ _ _ _te Flor? naar
3. Lys af Stjer_ _ne_ _vrim_ _len og Maa_ _ _ _nens Glands! min

1. El - - skov Fug - len syn - - ger med smel - - - - - tet Røst, den
2. taa - - re - fuld den svøm - - mer paa Him - - - - lens Vei, om
3. Læng - sel E - der kaa - - - rer, den er Jer lig: den

mf *dim.* *dolce.*

1. hvi - de Bøl - ge gyn - - - ger med El - - - - - skovs Lyst.
2. Kjær - lig - hed den drøm - - mer, men veed det ei.
3. drøm - mer, og i Taa - - - rer ud - gy - - - - - - der sig.

J. L. Heiberg.

mf

dim. *p* *mf* *p*

№ 40.

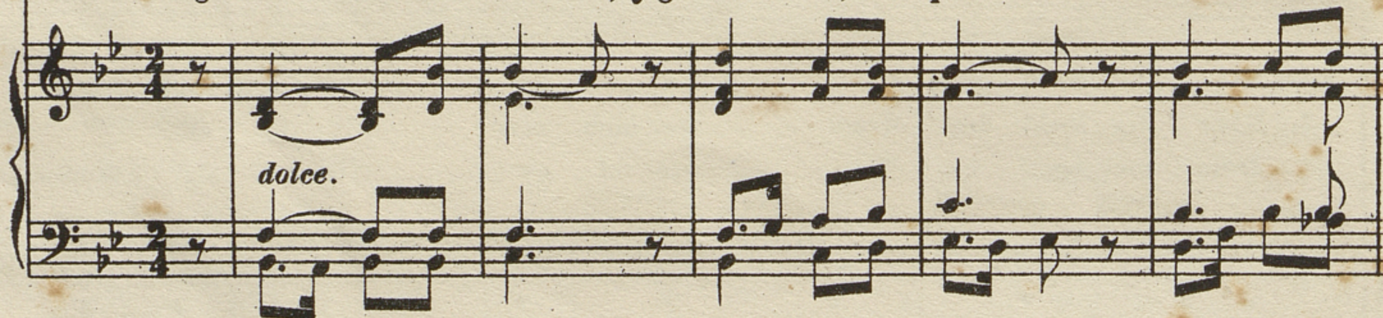
Moderato.

SANG.

1. Naar Pid - sken den knal - der, og Post - hor - net skral - der, og kal - der Stu -
2. Du sid - der bag Ru - de, og lyt - ter hist - u - de til Klan - gen, som
3. Naar Stor - ke - ne rei - ser, og A - ste - ren knei - ser, og vi - ser med
4. O, græd dog ei me - re! gaa ned at spad - se - re, hvor Kir - se - bær -
5. Jeg sid - der ved Kro - en hos Bæk - ken paa Bro - en, og skri - ver Dig
6. Og alt som Du suk - ker, jeg tæn - ker, Du pluk - ker en blom - stren - de

PIANO.

1. den - ten, din Kjæ - rest, her - fra, naar Vog - nen for - svin - der, og Taa - ren den
2. dø - ves af su - sen - de Vind; snart in - tet Du hø - rer, dit Øi - e Du
3. Pral os sit stri - be - de Blad, jeg kom - mer til - ba - ge, — saa stands da din
4. træ - et ned - drys - ser sin Pryd; der var det, vi lov - te hin - an - den saa
5. Vers, i - mens Aft - nen er smuk; i Bøl - ger - nes Rin - den, og Luf - ten i
6. Stjer - ne med Fin - gren i - tu: „Han el - sker af Hjer - te, med Læng - sel og

1. rin - der, mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker Du da? Mit sø - de, lil - le
2. tør - rer, mit sø - de, lil - le Hjer - te! og tør - rer din Kind. Mit sø - de, lil - le
3. Kla - ge! mit sø - de, lil - le Hjer - te! Du skal væ - re glad! Mit sø - de, lil - le
4. of - te, mit sø - de, lil - le Hjer - te! al El - sko - vens Fryd. Mit sø - de, lil - le
5. Lin - den, mit sø - de, lil - le Hjer - te! jeg hø - rer dit Suk! Mit sø - de, lil - le
6. Smer - te! Mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker saa Du? Mit sø - de, lil - le

1. Hjer - te! hvad tæn - ker Du da?
2. Hjer - te! og tør - rer din Kind.
3. Hjer - te! Du skal væ - re glad!
4. Hjer - te! al El - sko - vens Fryd.
5. Hjer - te! jeg hø - rer dit Suk!
6. Hjer - te! hvad tæn - ker saa Du?

mf

7.

Lad Blomsterne alle,
Kun visne og falde,
Snart Høsten fremhærer i Kjortelens Flig
Af Frugterne søde
De gule, de røde,
‖: Mit søde, lille Hjerte! for Dig og for mig. :‖

8.

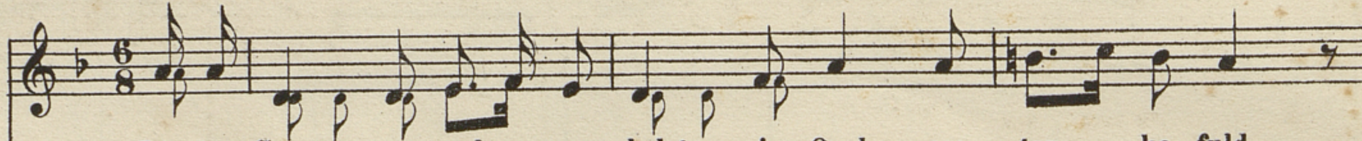
Dem skal vi saa plukke,
Og alle de smukke,
Al Høstgudens Rigdom skal Du nyde heel;
Men hvad som kan saare,
Hver Torn og hver Taare,
‖: Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel! :‖

Chr. Winther.

№41.

Andantino.

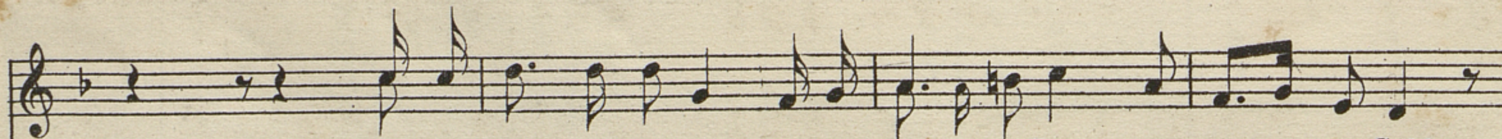
SANG.

1. Li_den Gun_ _ver vandrer som helst i Qvel, saa tan_ _ke_fuld.
2. Li_den Gun_ _ver me_der med Sil_ _ke snor, ved Ha_ _vets Bred.
3. Skjøn Havmand sig op af Ha_ _vet skjød, be_ _klædt med Tang.
4. „Li_den Gunver! Du martrer mig Dag og Nat med El_ _skovs Ild.
5. Du ræk_ke mig kun din sneehvi_de Arm paa Sø_ _mands Tro;
6. Li_den Gunver! mit Bryst bag sit haarde Skjæl er blødt og ømt.

PIANO.

1. Hendes Hjer_te var Vox, hendes un_ge Sjæl var prø_ _vet Guld.
2. Da hæ_ve_des Bøl_gen, og Van_det foer saa brat af_sted.
3. Hans Øi_e var kjærligt, hans Ta_le var sød, som Har_ _pens Klang.
4. Mit Hjer_te vansmægter, min Sjæl er mat: O, vær dog mild.
5. saa tryk_ker jeg den til min brændende Barm, saa faaer jeg Ro!
6. Tro_ _fast er mit Navn, min u_kundstlede Sjæl for_ag_ _ter Skrømt.

1. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
2. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
3. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
4. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
5. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
6. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!

mf f p

CHOR.

1. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
2. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
3. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
4. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
5. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
6. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!

cresc. f p

7.

Og er Dig min Arm til saa stort Behag,
Til Trøst og Ro;
Skjøn Havmand, saa skynd Dig! saa kom kun og tag
Dem begge to!
O, vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

8.

Han trak hende fra den steile Bred,
Glad ved sin Svig.
Som Storm var hans Latter, men Fiskerne græd
Ved Gunvers Lig.
O, vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

J. Evald.

№ 42.

Andante con moto.

SANG.

1. Kom_mer hid, I Pi_ger smaa! Stræn_gen vil jeg rø_re,
2. Vaa_ren er nu kom_men nær, Da_ge_ne sig læn_ge,
3. Ak, thi før sig op af Jord Blom_sten kun_de træn_ge,
4. Sæl_somt i hans Aand det lød: „Hø_rer du, det døn_ner!
5. Ak, den Gjæ_ve kom og saae Fæ_dre_lan_det blø_de;
6. Hist i Nord gaaer Od_den ud mel_lem høi_e Bøl_ger;
7. Hvis det rør_te Hjer_tes Sang Hjer_tet rø_re kun_de,

PIANO.

dolce.

1. Taa_rer skal i Øi_et staae, naar min Sang I hø_re; om saa bold en
2. Vaa_ren har I Pi_ger kjær, Blom_ster groe i En_ge; dog I skal i
3. fal_me_de en Blomt i Nord, som skal min_des læn_ge: Vil_le_moes var
4. Dan_ne_mark er stædt i Nød, kal_der si_ne Søn_ner!" Og som gam_le
5. hvor de stol_te Snek_ker laae, var saa tomt og ø_de. Dis_se Snek_ker
6. der blev Døn af stær_ke Skud, „Chri_stian" ei sig døl_ger; men som gam_le
7. sjun_ger den da man_gen Gang i de stil_le Lun_de; sjun_ger den ved

1. Un_gersvend, al_le fag_re Pi_gers Ven, sør_ge_lig jeg sjun_ger.
2. se_ne Aar min_des, at I saae en Vaar med be_drø_vet Øi_e.
3. Blomstens Navn, og ei glemmes tun_ge Savn midt i Blomster_flok_ken.
4. Danmarks Søn fløi han mod det høi_e Døn, Fæ_dre_land at vær_ge.
5. var hans Hjem, han op_vox_ed mel_lem dem, stred i de_res Skyg_ge.
6. Chri_sti_an staaer han fast paa dan_ske Strand, skjøndt hans Blod ud_rin_der.
7. breden Strand, naar hen o_ver hvi_den Sand Vo_ven sag_te tril_ler.

N. F. S. Grundtvig.

dolce.

№ 43.

Moderato.

SANG.

1. Har jeg min Baad, mit Seil og mit Næt, vil jeg med Jar_len ei byt_te.
2. Hyt_ten er mig dog alt_for trang, sær i den_lif_li_ge Som_mer.
3. An_ke_ret hol_der kun svagt mellem Siv, Lan_det ei hol_der mig be_dre.
4. Kjø_len at tøm_re, den mæg_ti_ge Mast, det skal de Gut_ter jeg læ_re.

PIANO.

1. Fi_sken i Van_det blier al_drig træt, Fi_ske_ren lig_ner Fi_ske_nes Æt,
2. Fi_re Pæ_le, lidt Leer og lidt Tang! har jeg kun det, da jeg kli_ner med Sang
3. El_skov er Skip_pe_rens Tids_for_driv, Søn_ner mig skjænker den kraf_ti_ge Viv,
4. Lang_som_hed er en hæs_lig Last; Vog_nen gaaer langsomt, Ski_bet har Hast.

1. li_det han ag_ter en Hyt_te. Li_ge jo fly_de de Draaber i Fjord, li_ge de Blade paa
2. Hytten, i_hvor jeg saa kommer. Bø_genes Ly, lidt Græs til en Ko, Kil_den, hvis Vover i
3. saa blev der skjænket mi_ne Fæ_dre. Men mi_ne Børn, som Æl_linger smaae, lystig maae svømme, før
4. Der_for skal Ski_bet man æ_re. Tru da kun Sø! jeg for_ag_ter din Qval, fny_sen_de dandser den

1. 2. 3. V. — 4. V.

1. Træ_er_ne groer; Hjemmet mig føl_ger om bord, Hjemmet mig føl_ger om_bord.
2. Bækken sig snoe_der er min flyg_ti_ge Bo, der er min flygti_ge Bo.
3. ret de kan gaae, hist ud_i Bøl_ger_ne blaae, hist ud_i Bøl_ger_ne blaae.
4. trod_si_ge Hval. Her er min Høi_e_lofts_sal, her er min Høi_e_lofts_sal.

A. Oehlenschläger.

№44.

Moderato.

SANG.

1. So_len sank bag grønne Lund, og den kla_ _re, ful_de Maa_ne mel_lem
2. Og han sag_de: Fæ_dre_land! siig mig dog, hvad var min Brø_de, da min
3. Mit Chal_dæ_a her jeg fandt. Ak! i elsk_ _te dan_ske Slet_ter vi_se
4. Men U_ra_ni_a sin Ven vil et an_ _det Hjem be_re_de hvor_ved

PIANO.

p

1. Sjølunds Kyst og Skaa_ne straaled o_ver Ø_re_sund. Hvæl_ved om U_ra_nien_
2. Søn du bort at stø_de fra dit Hjer_te næn_ne kan? har du glemt, hvad Ver_den
3. jo i lan_ge Næt_ter Him_me_len til hver en Kant. Skjøn_ne, la_ve, Fæ_dre_
4. hen_des Kunst kan bre_de sig til an_dre Lan_de hen. Dun_kelt jeg kun Vei_en

1. borg sig den stjer_ne_kla_re Bu_e. Thy_cho stod i Maa_nens Lu_e, mon_ne
2. veed? det var mig, som mon_ne bæ_re op til Stjer_ner_ne din Æ_re; he_le
3. jord! frem for al_le Ver_dens Lan_de maa jeg el_ske di_ne Stran_de; just paa
4. seer, Stjer_ner_ne maae den be_teg_ne. Li_ge_me_get, hvad for Eg_ne! er ei

1. Lan_ _det trindt be_sku_e, tan_ke_fuld, med dæm_pet Sorg.
2. Him_ _len kan jo væ_re Vid_ne til min Søn_lig_hed.
3. dem bør Templet stande for det høi_e Stjer_ne_chor.
4. Him_ _len al_le_veg_ne? hvad be_hø_ver jeg saa meer?

J. L. Heiberg.

№ 45.

Allegretto.

SANG.

1. I Hel - ved ga - ler
2. Og lum - mert bræn - der

PIANO.

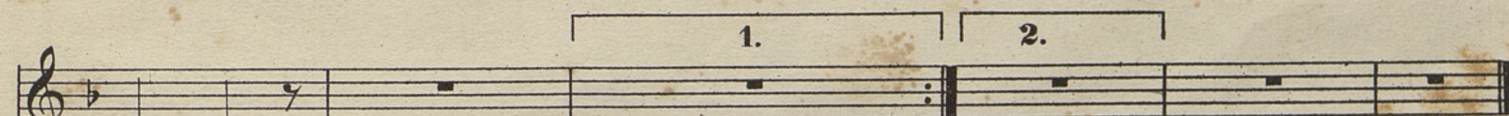
1. Ha - ner, som Nat - ter-gal og Lær - ke-lil, der svøm - me sor - te
2. Grun - den, der vif - ter ei den mind - ste Vind; der-for i Mid-nat -

1. Sva - ner i Vand, som er af Svo - vel
2. stun - den vi kjø - ler os i Maa - ne -

1. ild.
2. skin.

A. Oehlenschlæger.

№46.

(Aftensange N.46–52.)

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

1. Der staaer et Slot i Ve - ster - led, tæk - ket med gyld - ne
2. Fra Tu - sind Taar - ne funk - ler Guld; Por - ten skin - ner som
3. Sol - eng - len svin - ger Ly - sets Flag, van - drer til fjer - ne

PIANO.

dolce.

1. Skjol - de; did gaaer hver Af - ten So - len ned bag Ro - sen - sky - er - nes Vol - de. Det
2. Ra - vet; med Straa - le - støt - ter un - der - fuld sig Bor - gen spei - ler i Ha - vet. Guds
3. Lan - de; ham føl - ger Liv og Lys og Dag bag Nat - tens bru - sen - de Van - de. Liig

1. Slot blev ei med Hæn - der gjort: ma - ge - løst staaer det smyk - ket; fra Jord til Him - mel
2. Sol gaaer i sit Guld - slot ind, skinner i Pur - pur - klæ - der. I Ro - sen - sky, paa
3. So - len fa - rer Li - vet hen, gaaer til For - kla - rings - ky - sten: med Glands op - duk - ker

1. naaer dets Port; vor Her - re selv det har byg - get.
2. Bor - gens Tind staaer Ly - sets Ban - ner med Hæ - der.
3. Sol i - gjen fra Pa - ra - di - set i Ø - sten.

B. S. Ingemann.

№ 47.

Andante.

SANG.

1. Da_gen gaaer med ra_ske Fjed; Da_gens Børn maae i_le,
2. Lyk_ken gjæk_ker Sto_re, Smaa, le_ger med Guld_tær_ning.
3. Lidt dog Sto_re, Min_dre Smaa kan til_gavns fuld_brin_ge;
4. Lyk_kens lu_ne_ful_de Spil le_ger ei med Sjæ_le:
5. Blomst skal bæ_re Frugt en_gang, Høst skal føl_ge Som_mer.
6. Lad ved Dag kun op og ned Lyk_kens Ter_ning rul_le!

PIANO.

dolce.

1. Af_ten_rø_den brin_ger Fred, Nat_tens Stjer_ner Hvi_le.
2. Lyk_ke_ligst at hvi_le paa er fuld_end_te Gjer_ning.
3. Vil_lien seer Vor Her_re paa, gi_ver Kraf_ten Vin_ge.
4. Al_ting føi_es som Gud vil— her er trygt at dvæ_le!
5. Dag er ei saa travl og lang, Af_ten_stund dog kom_mer.
6. fandt ved Qvel kun Sjæ_len Fred, gik det, som det skul_de.

B. S. Ingemann.

№ 48.

Andantino.

SANG.

1. Til vor lil - le Gjer - ning ud gik vi Smaa fuld - gla - - - de;
2. Du, som vi - ser Dag og Nat Sol og Sjer - ner Vei - - - e!
3. Lad den Kjær - ne un - der - fuld vox - e i vort In - - - dre,

PIANO.

1. Vil - lien saae den kjæ - re Gud, hjalp os som vi ba - - - de.
2. Li - vets un - der - ful - de Skat gav Du os i Ei - - - e.
3. naar der skin - ner Sol paa Muld, og naar Stjer - ner tin - - - dre!

1. Nu er Da - gens Lys ud - slukt; lukt er snart vort Øi - - e, Giv vor lil - le
2. I hver Bar - ne - sjæl paa Jord har Du lagt en Kjær - - ne til en Blomst med
3. Lad det Frø op - vox - - e smukt med din Bør - ne - vrim - - mel, til at bæ - re

1. Gjerning Frugt, Fa - der i det Høi - - e!
2. himmelsk Flor, her - lig som en Stjer - - ne.
3. e - vig Frugt, i din høi - e Him - - mel!

B. S. Ingemann.

№ 49.

Andantino.

SANG.

1. I fjer _ ne Kir _ ke_taar_ne hist nu Af _ ten_klokkerne
rul _ ler ud den stil _ le Nat sit Skyg_ge_flor o_ver
seer til si _ ne Børn da vist, han seer til Høi_e og
Barn, der sy _ nes mest for_ladt, Gud Fa _ der selv vil be

PIANO.

dolce.

1. rin _ ge. Snart so _ verli _ den Fugl paa Qvist med Ho_ve_det under sin Vin _ ge. Nu sam _ les Frænder
2. Him _ len, og den, som sid_der mest forladt, seer op i _ mod Stjer_ne _vrim _ len. Og gjen_nem Himmel_
3. Rin _ ge, selv til den lil _ le Fugl paa Qvist med Ho_ve_det under sin Vin _ ge. Til dem, som so _ ve,
4. va_ _re: han sen_der i den stil _ le Nat til Jorden sin Eng _ le_ska _ re. De spre_de de_res

1. kjønt i gjen som Fug_le_un_ger paa Gre _ ne; men den, som har slet in _ gen Ven, han sid_der ved Qvel al_
2. slø _ ret ud der skinner Øi _ ne fuld_kla _ re: mildt seer den kjæ_re, sto _ re Gud her_ned med sin Stjerne_
3. seer han hen; han vugger Fug_le_nes Gre _ ne; og den, som har slet in _ gen Ven, han la_der ei sid_de
4. Vin _ ger ud, naar al _ le Øi_ne sig luk _ ke. Selv vaa _ ger he _ le Ver_dens Gud ved Skabningens sto_re

1. 2. 3. | 4.

1. e _ _ _ _ne.
2. ska_ _ _ _ _re.
3. e _ _ _ _ne.
4. Vug_ _ _ _ge.

B. S. Ingemann.

2. Snart
3. Han
4. Det

№ 50.

„Bliv hos os, thi det er mod Aften og Dagen helder."
Luc. Ev. 24. Cap. 29 V.

Andante.

SANG.

1. Bliv hos os, naar Da - gen hel - - der, Du kjæ - re Fa - der og
2. Hen-spred o - ver Dal og Høi - e dit Stjer - ne - klæ - de - bons
3. Bliv hos os, og vi vil drøm - me om Eng - le - bør - ne - nes
4. Og Kon - gen i Li - vets Ri - - ge vil fav - ne al - le de
5. Bliv hos os, naar Da - gen hel - - der, Du kjæ - re Fa - der og

PIANO.

dolce.

1. Gud! bliv hos os, naar Mør - ket væl - - der af Nat - tens Slu - ser
2. Flig! saa luk - ke vi trygt vort Øi - - e og slum - re sødt hos
3. Fred; Din Aand gjen nem Him - mel - strøm - - me vil su - se til os
4. Smaa; paa Eng - le - nes Him - mel sti ge skal Bar - ne - sjæ - le -
5. Gud! og Pa - ra - diis - ly - set væl - - der af Nat - tens Slu - ser

1. ud!
2. Dig.
3. ned.
4. gaae.
5. ud!

B. S. Ingemann.

№51.

Maestoso.

SANG.

1. Den skjøn - ne Jor - - dens Sol gik ned; men
2. Al Ver - den som en Kir - - ke stor bag
3. Paa mind - ste Blad i stør - - ste Skov har
4. Gud! i din Haand alt Stort er smaat, men

PIANO.

f *p*

1. Stjer - - ne - ska - rer - ne funk - le. En stør - re Ver - dens Her - lig -
2. Sky sig hvæl - ver for - o - ven; i Templets Krog Guds grøn - ne
3. gla - - de Skab - nin - ger hjem - me; hvor Liv sig rø - - rer til Guds
4. kjært det Mind - ste til - li - ge. Den Bar - ne - sjæl er bjer - get

f *f*

1. hed ned - glim - ter nu i det Dunk - - le.
2. Jord er skjult som et Blad fra Sko - - ven.
3. Lov, det mind - ste han ei vil glem - - me.
4. godt som skju - - ler sig i dit Ri - - ge.

B. S. Ingemann.

dim.

№52.

Larghetto.

SANG.

1. Den sto - re stil - le Nat gaaer frem med Lys fra Him - me - lens
2. I Him - mel - o - ce - a - ners Skjød ned - duk - ker Nat - ten sin
3. O! Nat, rul di - ne Verd - ner frem i O - ce - a - ner af

PIANO.

dolce.

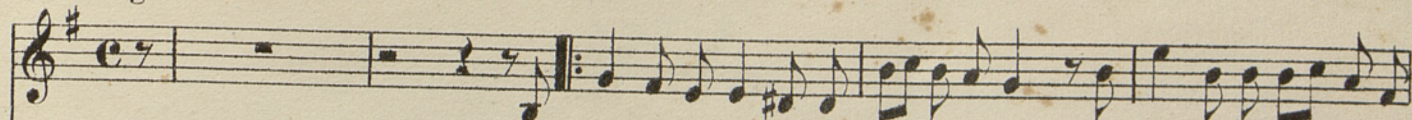
1. Sa - le; hvert Lys er Sol for Sjæ - les Hjem i
2. Vin - ge med al - le Stjer - ne - so - les Glød, mens
3. Him - le, med Priis til Gud fra Eng - les Hjem og

1. høi - e - re Verd - ners Da - le.
2. Sphæ - rernes Har - per klin - ge.
3. Jor - derigs Sjæ - le vrim - le!

B. S. Ingemann.

№ 53.

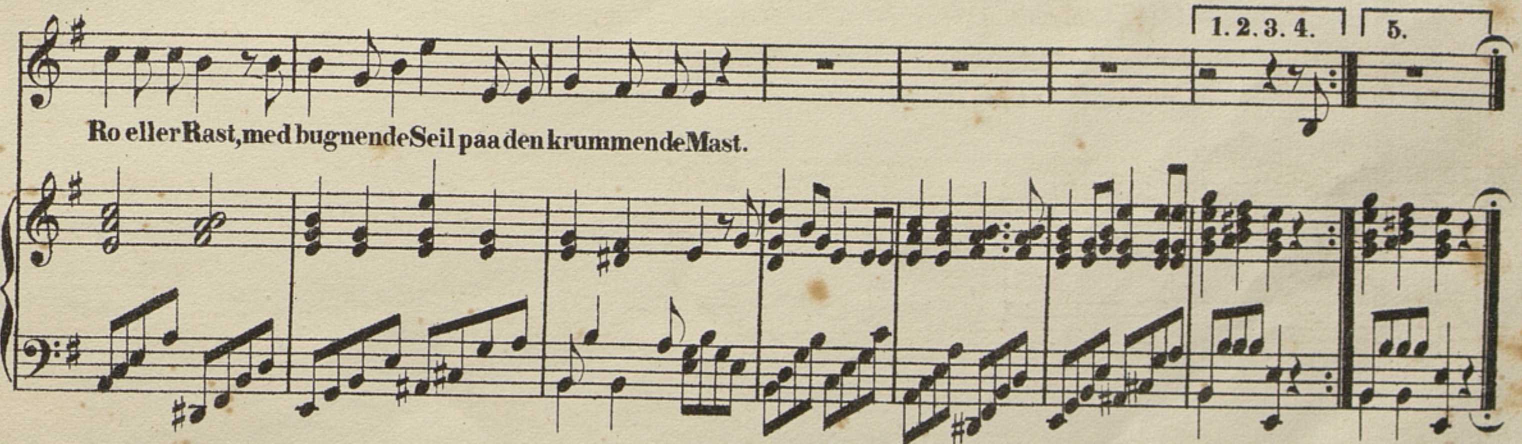
Allegretto.

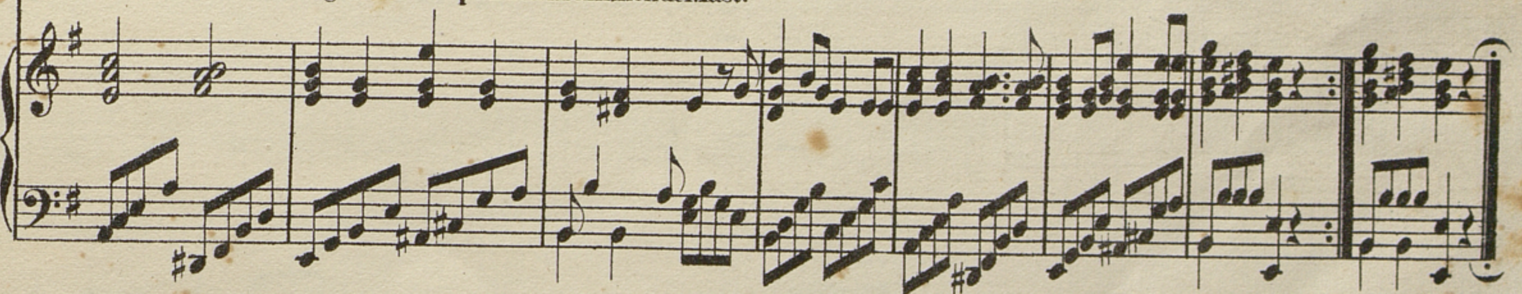

2.

Paa Bagstavnen Begge fortvivlede stod;
Thi nær var den truende Fare.
Rød dalede Solen bag Skyernes Blod
Og Maanen steg frem paa det Klare;
Da nærmed' sig Ørnen med grusomme Klo,
At skille de bange, de elskende To.

3.

Høit lyder i Stormen Forbandelsens Røst,
De Bølger som vildelig larme;
Og da Faderen saae dem med Bryst imod Bryst,
Da svulmede dobbelt hans Harme;
Da foer han med Rasen, da foer han med Støi
Over gabende Dyb, over Bølgen saa høi.

4.

Og alt som den Grumme sig nærmer med Hast,
Gjennem vilde og skummende Bølge
Med bugnende Seil paa den krummende Mast,
De flygtende To at forfølge,
Da hæver sig Bølgen og aabner sin Favn —
De styrte sig ned fra den sprudlende Stavn.

5.

Han gyser og seer det med stirrende Blik
Og vil standse sin hurtige Snekke,
Men over dem Begge den fraadende gik,
Da styrtede han sig paa Dække.
Han græd og forbandte, han græd og han bad,
Og Bølgerne skilte de Elskende ad.

№ 54.

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

PIANO.

dol.

f

1. I Sax _ er_nes Land en mæg _ _ tig, skov _ gro _ et Klip _ _ pe
2. Fra li _ _ den Cel _ le der _ in _ _ _ de, vendt mod en Af _ _ grund
3. Saa vidt i Da _ le _ ne træn _ _ ger Ly _ set fra Vin _ du _ ets
4. For E _ van _ ge _ li _ _ ets Fug _ _ _ le, Wart_burg, en Re _ de du

1. staaer, der_paa en for _ _ dum præg _ _ _ tig, stor og fyr_ste_lig
2. brat, saae man et Lys at skin _ _ _ ne, gjen _ nem den mørke
3. Baal, men Or _ det fly _ ver dog læn _ _ _ ger, baa_ret af Fol _ kets
4. var, hvor _ i du mod Ravn og Ug _ _ le de Fjer_lø_se vog _ tet

1. Gaard. Som rin - - ge Fug - le - re - - de, den hæn - ger i Klip - pens
2. Nat. Der sad den Troens Op - li - - ver, med Lam - pen paa sit
3. Maal. Det ly - der for hvert et Ø - - re, det to - ner i hvert et
4. har. Da vox - te den spæ - - de Vin - - ge, den fol - ded' sig ud paa

1. Favn. Wart - burg mon - ne den he - - - de, Wartburg er Slot - tets
2. Bord, og tolked' med hel - - lig I - - - ver Her - rens hel - li - ge
3. Bryst, det la - der sin Fyl - - de hø - - - re med fyl - - dig, le - ven - de
4. Stand, da mon - ne sig Fug - le - ne svin - - ge o - ver det gan - ske

1. Navn.
2. Ord.
3. Røst.
4. Land. J. L. Heiberg.

№55.

Andantino.

PIANO.

dolce

poco cresc.

1. Til Roeskild har de Kong
2. Og Suk og Klage fra
3. Vor tab_te Fader! vor

1. Fred_rik bragt, han lag_des i Grav_ca_pel_ _let;
2. hver en Vraa gjen_ly_der paa Danmarks Van_ _ge:
3. dø_de Ven! o kun_de Du hist for_nem_ _me,

mf

der hvi_ler Kongen i
det sukker, hvor dan_ske
at Dan_marks Qvinder, at

dolce.

1. Kroningsdragt, med Sceptret, i Dø_den fæl_det.
2. Hjerter slaae, det klager i Skjaldenes San_ge;
3. Danmarks Mænd vil aldrig dit Værd for_glem_me!

Tung_sin_dig smiler den
den go_de Konge for
O kunde dit Folk sit

1. gam - le Stad, . det sukker i Træ-er-nes vis - ne Blad, det kla - ger i Hro-ars-væl -
2. lod sit Folk, hans Blik ei længer er Hjertets Tolk, han so - - ver Søvnen den lan -
3. Hjer - tes Gjæld be-ta-le dig end med et ømt Farvel! o kun - de du høre vor Stem -

f *dim.* *mf*

1. det.
2. ge.
3. me!

CHOR.

Det kla - ger i Hro - ars-væl - - det.
Han so - - - ver Søvnen den lan - - ge.
O kun - de du hø - re vor Stem - - me!

J. L. Heiberg.

mf *f* *dim.*

mf *cresc.* *f* *dim.* *mf* *dolce*

poco cresc.

№ 56.

Andantino

SANG.

1. „Spil le-mand spiller paa
2. „Spil-le-mand spiller med
3. „Spil le-mand spiller paa
4. „Spil-le-mand spiller med
5. „Spil-le-mand spiller paa

PIANO.

dol.

1. Strænge!“ „Spil-lemand spiller paa Stræn ge!“ Her er saa smukt i det hoi - e Slot, for Dø re jeg spilled saa
2. Bu - e!“ „Spil-lemand spiller med Bu - e!“ Luk Forstue-dø ren kun op paa Klem, „Min Mo - der hun er en
3. Strænge!“ „Spil-lemand spiller paa Stræn-ge!“ „Min Fa-der han er en Her-remand.“ Ham har jeg ei seet saa
4. Bu - e!“ „Spil-lemand spiller med Bu - e!“ Jeg kjender i-gjen det gam le Slot. Ak! kunde jeg Herska-bet
5. Strænge!“ „Spil-lemand spiller paa Stræn ge!“ Ak Forstue-dø-ren er lukt igjen, her tør jeg ei tø - - ve

mf

1. læn - ge; ak huusvild Gøg-ler har det ei godt. Spil-lemand spiller paa Strænge!
2. Fru - e;“ men jeg har hver-ken Huus el-ler Hjem! Spil-lemand spiller med Bu - e!
3. læn - ge; men al - drig meer han mig fav-ne kan. Spil-lemand spiller paa Strænge!
4. sku - e! jeg vilde kun see, om Du har det godt. Spil-lemand spiller med Bu - e!
5. læn - ge; ved Por - ten knurrer min Barndomsven! Spil-lemand spiller paa Strænge!

B. S. Ingemann.

dol. *mf* *dol.*

